

Đang bỏ tôi im

Tác Giả: Joyce Anne Nguyen

Chúa Nhật, 06 Tháng 3 Năm 2011 13:14

Khi con ngßi đã sßng quá lâu trong 1 xã hßi nßi hß không đßc phép có tß duy đßc lßp và phát bißu ý kißn thßc sß cßa mình,

hß đßn đßn quên mßt lß ra là con ngßi, hß nên có quyßn cßt tißng nói. Trong nghß thußt, nßu có khuôn mßu đßnh sßn và 1 dây xích kìm hßm, ngßi nghß sĩ không thß làm vißc vßi toàn bß khß năng cßa mình. Thißu tß do, con ngßi bß kìm hßm, khß năng bß gißi hßn...

Có đôi khi suy nghĩ, tôi chßt cßm thßy có lß mình nên bß tßt cß. Bß tßt cß vißc vißt lách này. Có rßt nhißu lý do đß tôi không nên tißp tßc vißt.

Tôi 16 tußi, ß tußi này nhß nhßng ngßi đßng trang lßa tôi nên chú tâm hßc hành và có nhßng

Đang báo tôi im

Tác Giả: Joyce Anne Nguyen

Chúa Nhật, 06 Tháng 3 Năm 2011 13:14

mọi quan tâm phù hợp với lứa tuổi.

Tôi không bị ép buộc phải lên tiếng, và tôi không để tất cả cách để lên tiếng và kêu gọi người khác phải đứng dậy tranh đấu cho quyền lợi cá nhân và thay thế 1 chế độ khác với những nhà cầm quyền khác, bởi dù gì tôi cũng đang sống ở nước khác, tôi là kẻ hèn nhất đứng xa hò hét kêu gọi, khi có chuyện tôi không phải cam chịu gì cả, và tôi nói gì cũng được, gào gào cũng được.

Có đôi khi tôi cảm thấy nhọc nhằn và ghê tởm với bản thân. Và có lúc sự im lặng là lựa chọn tốt hơn cho tôi. Có nhiều lúc tôi cảm thấy nhọc nhằn. Dù tôi có viết hàng trăm, hàng ngàn bài, cũng không có đi đâu gì xảy ra. Mọi việc đều diễn ra như vậy. Vô số người đã viết, vô số người đã lên tiếng, vô số người đã đấu tranh và công nghệ hiện cho phong trào đấu tranh dân chủ, những công nghệ cũng không có gì thay đổi. Việc viết lách của tôi nói chung cũng không có lợi gì. Không nên 1 sự thay đổi. Cũng không thuyết phục hay lôi kéo được ai. Rồi nhiều người cũng đã báo VN không cần những người như tôi, và thay vì chê bai chế độ, không đóng góp, có lẽ tôi nên ngừng hành và sống cho đất nước tôi đang sống.

Có đôi khi tôi cảm thấy mình là 1 kẻ hèn nhất. Dĩ nhiên khi ở VN, tôi không viết, ý tôi là tôi có viết về những bức xúc trong xã hội nhưng không viết về chính trị công khai vì tôi sợ, mà trong nước tôi chưa kịp thấy nhu cầu để ý thức được người dân trong nước không may mắn như thế nào. Chỉ khi được đến 1 đất nước khác và đi 1 số nơi, tôi mới thấy 1 sự điếu và so sánh, tôi mới bắt đầu viết về chế độ này. Nhưng có lẽ tôi nói chung vẫn là 1 kẻ hèn nhất to miệng, kêu gọi người dân trong nước đứng lên phản kháng, trong khi mình đã an toàn.

Có lẽ tôi nên im lặng. Và mọi người cùng im lặng.

Chúng ta hãy cùng ngồi yên và chấp nhận hoàn cảnh, với suy nghĩ mọi nước đều có vấn đề, khó khăn riêng, và mọi chế độ đều có cái tốt cái xấu của nó.

Chúng ta hãy cùng im lặng và đi những vấn đề cá nhân được, với an ủi rằng đất nước dù sao cũng đang tiến bộ.

Chúng ta hãy cùng im lặng và tin tưởng rằng với im lặng chấp nhận sẽ giúp đất nước bình yên.

Đang báo tôi im

Tác Giả: Joyce Anne Nguyen

Chúa Nhật, 06 Tháng 3 Năm 2011 13:14

Chúng ta hãy dùng từ “nhảy cồm” để né tránh mọi khi bắt kẻ ai đó cướp đồ của mình để an ninh lãnh thổ.

Chúng ta hãy tập trung hành động, làm việc và đang quan tâm đến chính trị.

Chúng ta hãy nghĩ yên đó, để TQ kéo sang tiến hành dự án bauxite ở Tây Nguyên, hủy hoại môi trường sống, giết chết sinh vật, gây bệnh tật cho đồng bào ta, và từ từ chiếm phần trung tâm của đất nước ta.

Chúng ta hãy nghĩ yên đó, để TQ thuê rừng để nuôi ngựa và chôn nhốt tất cả những người quỵ cựa nó như số phận những người sinh thái và lũ heo, và để dân TQ kéo sang VN sống.

Chúng ta hãy nghĩ yên đó, và để đồng bào ta bắt đánh cướp hoặc giết chết ngoài biên Đông.

Chúng ta hãy nghĩ yên đó, để từ nay bắt đầu lũ heo đi khắp TG, và mọi người dần dần tin rằng biên Đông thuộc về TQ, HS- TS thuộc về TQ.

Chúng ta hãy nhớ mặt trời, và ngừng việc đi báo đi, để từ nay từ nay rừng không có đi đâu gì từ từ xảy ra và đất nước của mình đang phát triển.

Những lời tôi, và bạn có thể làm được không?

Nếu muốn, tôi có thể quên VN đi. Tôi có thể chọn nên sống cho Na Uy. Và bắt kẻ cái gì khác. Bạn cũng vậy. Những lời chúng ta có thể làm được như thế nào?

Mọi chuyện có lẽ sẽ trở nên dễ dàng hơn nếu như nếu không có những việc của mình ở TQ. Bây giờ

ai cũng biết tình hình giữa TQ và VN đã nghiêm trọng như thế nào. Ko, đừng nói với tôi VN là nước nh. Ko, đừng nói với tôi VN xui xẻo hơn quá gần 1 đất nước đầy tham vọng bá quyền như TQ. VN không phải là nước duy nhất phải chịu đựng vì 1 nước lớn. VN không phải là nước duy nhất nắm giữ TQ. Tôi biết tôi không thể làm được gì cả. Tôi là 1 cá nhân, và 1 cá nhân chỉ là được chấp nhận vì cớ như một trong giữa hàng triệu cá nhân. Nhưng nếu nhiều cá nhân góp phần? “Don’t wait for leaders; do it alone, person to person.”- Mother Teresa. Nếu VN phải đi một với TQ, nếu nhân dân VN phải đi một với nguy cơ mất nước, ai sẽ cứu VN ngoài chính người dân VN? M? ? không biết, người Mỹ chỉ làm những gì tốt nhất cho nước Mỹ, đừng quên Mỹ đang nắm giữ TQ, và đừng quên không có lý do gì thế nào để Mỹ phải giúp đỡ VN. Hay 1 vị Bộ trưởng ra hỏi “Vì sao con khóc?” và phẩy cây phốt phốt trên biển để u nước trở thành hiện thực? Phốt có câu “No one saves us but ourselves. No one can and no one may. We ourselves must walk the path.” “It’s a dirty world out there, but if no one agrees to do the cleaning, the whole country goes down a shit house.”- Vikas Swarup.

Tôi đã từng nháo nháo hiểu những bài viết của tôi không đem lại 1 sự thay đổi gì cả. Có 1 sự ngu ngốc đã hỏi thế này, tôi nhận được bao nhiêu tiền để viết. Tôi cảm thấy họ trả tiền cho họ. Tôi sẽ không gì thích, tôi chỉ cần giữ gìn trích 1 câu của Isabel Allende “How can one not write about war, poverty and inequality when people who suffer from these afflictions don’t have a voice to speak?” Nếu bạn hoàn toàn cho rằng việc viết là vô bổ, đừng quên trong chiến tranh không phải ai cũng tham gia chiến đấu, có những người chỉ cầm bút. Có những người đóng góp theo cách riêng của họ.

Mọi người biết việc viết không đem lại ích lợi gì nhiều. Vô số người đã viết. Vô số người đã lên tiếng. Ko có gì được thay đổi. Bạn kiên nhẫn chờ đợi để án bauxite được rút khỏi người ký tên cuối cùng cũng bị bỏ mặc. Những người biết tình hình đất TQ bị bắt. Blogger bị bắt và bắt tù. Ko có gì được thay đổi. Nhà nước vẫn tiếp tục làm việc của họ. Họ vẫn trên facebook. Họ vẫn kiếm soát thông tin. Họ vẫn cầm nắm tên Hoàng Sa Trường Sa trên game online. Họ vẫn treo băng rôn chúc mừng quốc khánh TQ. Họ vẫn xử tù người bắt đầu chính kiến. Họ vẫn tiến hành án bauxite Tây Nguyên. Họ vẫn tiến hành án di dân hớt nh. Họ vẫn cho thuê TQ thuê rừng đất ngu. Họ vẫn.. Họ vẫn...

Nhưng thay vì đặt câu hỏi tại sao tôi lại viết dù biết việc lên tiếng không đem lại ích lợi, tại sao bạn không hỏi vì sao đã rút khỏi người lên tiếng nhưng vẫn không có điều gì thay đổi? Họ là những người lãnh đạo như thế nào khi họ hoàn toàn không quan tâm đến nhân dân? Họ là những người lãnh đạo như thế nào khi họ không cho phép nhân dân biết tình hình thực chất đang gì? Họ là những người lãnh đạo như thế nào khi họ giữ ngang không dám xóa đến bạn kiên nhẫn chờ đợi 1 án gây tác hại đến môi trường, sức sống, và an ninh, lãnh đạo đất nước? Họ là những người lãnh đạo như thế nào khi họ chặn blog, chặn website? Họ là những người lãnh đạo như thế nào khi dân oan khiếu kiện, họ không bao giờ giải quyết? Họ là những người lãnh đạo như thế nào khi họ không đưa tay công sức vào nền giáo

đc, tiếp tục nhng trở c i cách ch y vòng quanh không c n thi t, bng cách l y ki n th c năm này đ p vào năm khác và quay vòng? H là nhng ng i lãnh đ o nh th nào khi h không gi i quy t v n đ tham nhữg tr m tr ng và gi i thích VN không ph i là n c tham nhữg nh t TG và qu c gia nào cũng có? H là nhng ng i lãnh đ o nh th nào khi h không màng đ n v n đ giao thông, đ hàng ch c ngàn ng i ch t m i năm vì tai n n giao thông, và ph n l n vì đ ng sá ch t ch i, đ y “lô c t”, kém ch t l ng và gây ra nhi u cái ch t phi lý? H là nhng ng i lãnh đ o nh th nào khi h xem nhân dân là con cái không đ c phép cãi l i và “hàng xóm” không c n can thi p? H là nhng ng i lãnh đ o nh th nào mà h lên n m quy n khi nhân dân không bi t h là ai đ b u cho h ? H là nhng ng i lãnh đ o nh th nào mà h dù làm b t k đi u gì, v n tiếp tục gi cái gh c a mình? H là nhng ng i lãnh đ o nh th nào khi h e ng i m i s so sánh và k t lu n đó là v ng ngo i và ph n qu c? H là nhng ng i lãnh đ o nh th nào khi h không dám nhìn th ng vào khuyn t đi đ m và huy n ho c nhân dân r ng m i đ t n c đ u có v n đ riêng và đ t n c ta đang ngày càng ti n b ?

đ đây tôi ch mu n nói lên v n đ ý th c. Tôi không có ý đ nh tung hô n c ngoài nh nhi u ng i s n sàng ch p mĩ. Tôi ch đ a ra 1 vài so sánh. Trong ý th c ng i dân cũng nh ng i lãnh đ o nhng qu c gia có t do dân ch , nhà n c đ c nhân dân b u lên, và t n t i vì l i ích c a nhân dân và đ t n c. Nhân dân đóng thu nuôi các ông lãnh đ o, và khi các ông làm vi c không t t, các ông ph i nghe phê bình, và có th b ph tru t. Có r t nhi u ng i v n th ng l m l n gi a khái ni m yêu n c và yêu nhà n c. T t c đ n thu n ch là trò ch i đánh tráo khái ni m. 1 ki u áp đ t th ng th y. Qu c gia dân t c là cái tr ng t n. Nhà n c là cái t n t i t m th i. Khi 2 cái đi ng c nhau, tôi không nghĩ tôi nên ch n cái ng n thay vì cái dài. Có nhi u ng i s b o tôi là k vô n. R ng tôi sinh ra và l n lên đ i ch đ này, tôi ăn c m trong ch đ này, tôi đi h c trong ch đ này, tôi ph i mang n thay vì ph n ch . 1 l n n a ph i nh n m nh, đây ch là v n đ ý th c. Ko bi t vì lý do gì, đ ng nh ng i dân VN có thói quen th ng s h i và mang ý th c mình đang mang n nhà n c. Trong khi th c t nhà n c l p ra đ lèo lái đ t n c, và đ i di n cho quy n l i c a nhân dân. Tôi ph i bi t n à? Tôi đã nhìn th y các ông lãnh đ o nh th nào. 1 t báo chính th c trong n c t ng vi t, ph i m t 175 năm đ VN đ u i k p Singapore, v i đi u ki n Singapore đ ng yên- đi u này là không th . GDP cũng t t hàng trên TG. Tôi ph i bi t n đ t n c vì đã đ c l p, t do, h nh phúc à? Ta đ c l p mà ta không dám nh c đ n m i quan h VN- TQ? Ta đ c l p mà ta không dám bi u tình ch ng TQ? H nh phúc? H nh phúc mà sau này vô s ng i v n tìm cách b đi, bng cách này hay cách khác, hôn nhân, du h c, lao đ ng h p tác, làm gi y t gi ...? H nh phúc mà đa ph n nh ng ng i đã đi đ u không mu n v n c s ng?

Tôi s b xem là k hèn nhất. Tôi không dám ng ngay trong n c hô hào. Tôi th a nh n, có nhi u lúc tôi đã t c m th y mình là 1 k hèn nhất. Tôi đi. Tôi không l i. Nhng cách đây không lâu, t tr ng tôi có bu i gi i thi u v 1 s tr ng ĐH Na Uy và nhng n c khác nh Anh, Úc, M , New Zealand... có 1 t m bng có dòng ch l n: “Do something for your country: LEAVE.” May m n đ c đi, tôi có nhng quy n tôi không th có trong n c. May m n đ c đi, bng nhng bài vi t, dù có th là vô b , tôi đóng góp 1 ph n nào đó. May m n đ c đi, tôi có c h i m r ng t m nhìn, và so sánh s khác bi t gi a 2 TG (tôi thích nói là 2 TG). Nhng ng i e

ngôi sô so sánh không thể nhìn thấy vào những khu vực điếm và hơn cả của bản thân để
chính sự và tiến bộ. So sánh là cần thiết. So sánh để nhìn tranh. Chính tranh giúp phát
triển. Thế thì ông, nếu có 1 khu vực bản sự có 1 tiến bộ. Bản không còn là của
nào khác, dù dù dù bản cũng phải vào đó mua giày. Những người có kho giày của tiến bộ,
à không nhất thiết, có 2 tiến bộ thôi cũng được, bản để quy định là của vào tiến bộ A hay tiến bộ B,
và để thu hút khách hàng, mọi tiến bộ dĩ nhiên phải chính tranh và nâng cao chất lượng sự
phổ. Thế thì ông với chính trị. Ông vắng bản sự nghĩ tôi là để tâm thần khi so sánh chính quy định
với tiến bộ, những tôi chỉ đang phân tích. Nếu có nhiều để, các để phải chính tranh
nhau, để ra nhiều chính sách vì nhân dân và để tốt, và người dân dĩ nhiên sẽ bỏ phiếu cho
cái để có nhiều chính sách tốt hơn. Những người chỉ có 1 để duy nhất, và để biết những
người lãnh đạo không bao giờ bỏ bỏ đi, không bao giờ bỏ phê bình, không bao giờ bỏ
trượt, các ông muốn làm bao lâu cũng được, người đó bao lâu cũng được. Không phải rõ ràng là trong
trường hợp đó, cái để duy nhất này có thể làm tốt, không, không những vì có hai cho để
nên sao?

Trong bài viết “Ai không muốn để do?”, tôi đã có để để sự do. Với để là khái
niệm với do. Khi con người đã sống quá lâu trong 1 xã hội nên không để phép có duy
để để và phát biểu ý kiến theo sự của mình, họ đến đến quên mất là con người, họ nên
có quy định tiến bộ nói. Trong nghề thuật, nếu có khuôn mẫu để nhúng và 1 dây xích kim hãm,
người nghệ sĩ không thể làm việc với toàn bộ khả năng của mình. Thiệt do, con người bỏ
hãm, khả năng bỏ đi hơn. Cũng như trong đời sống. Albert Camus từng nói “A free press, of
course, can be good or bad, but most certainly, without freedom, a press will never be anything
but bad.” Nói mọi người để có do dân chủ, chỉ là chỉ để khác biệt nên sẽ dân chủ có màu
sắc khác nhau chỉ là để né tránh cái theo chỉ có do dân chủ. Nói mọi người để có với
để, không có chỉ để nào hoàn hảo chỉ là 1 để để không dám nhìn thấy vào những
khu vực điếm của mình.

Đúng, không có chỉ để nào 100% hoàn hảo. Những cho đến nay, qua thời gian, đến sự tiến bộ
hiện nay của loài người, chỉ để dân chủ để xem là của tiến bộ. Những có là con chim
bỏ nhốt quá lâu trong lồng khi nhìn thấy của mình cũng rất là không dám bay ra TG rộng bên
ngoài. Có là con người sẽ hãi sợ thay đổi. Thay vì góp sức vào 1 sự thay đổi, thay vì để lên
báo với quy định là của chính bản thân mình, họ ngại yên chấp nhận theo và họ cách để đi
những với nên của để tốt. Erich Fried có câu nói nói tiến bộ để viết ngay trên phần còn sót
là của bỏ để Berlin tôi đã may mắn có để theo tên mà: “He who wants the world to
remain as it is doesn't want it to remain at all.”

Nếu muốn, tôi có thể đáp máy bay với, có thể để bỏ và người tù, lúc đó mọi người sẽ biết
đến tôi, sẽ cùng công nhận tôi chỉ mình để để những gì mình đang nói thay vì khóa lác
phở trong, sẽ cùng ban cho tôi 1 danh hiệu, hay 1 tiến bộ khen để sau này ra tù tôi treo
trong nhà và để hào giết thì u mọi khi khách đến, những người đi u có giúp ích để gì ko? Ý

Đang báo tôi im

Tác Giả: Joyce Anne Nguyen

Chúa Nhật, 06 Tháng 3 Năm 2011 13:14

tôi không phải báo vì cớ gì mà là vô báo. Tôi rất nể trọng và kính phục những người đã dám lên tiếng và chấp nhận vì cớ gì mà là 1 cái giá của việc tranh đấu của mình. Tôi thực sự rất nể trọng họ. Và cảm thấy những gì mình làm cho họ là chút gì so với những gì họ đã làm. Và nhiều lúc cảm thấy bản thân là 1 kẻ hèn nhát đáng ghê tởm.

Những..

Đang báo tôi im vì tôi sống ở Na Uy.

Đang báo tôi im vì tôi 16 tuổi.

Đang báo tôi im và báo tôi cho họ để tôi nghỉ ngơi.

Đang báo tôi im và báo tôi thi đấu hay hơn.

Đang báo tôi im và kết quả tôi chỉ copy và paste.

Đang báo tôi im vì bản thân.

Joyce Anne Nguyen